

JILL
SHALVIS

Flirt voor even

Vertaling Heleen Wilts

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2012 Jill Shalvis
Oorspronkelijke titel: *Forever and a Day*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Heleen Wilts
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © peppie18/Getty Images; © visualspace/Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0281 1
ISBN 978 94 025 3603 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk april 2019

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Grand Central Publishing, New York, New York, U.S.A. All rights reserved.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

De wereld draait op chocola.

Moe, geprikkeld en bang dat ze haar leven nooit meer op de rails zou krijgen, plofte Grace Brooks neer in het achterste zitje van het eetcafé en liet zich onderuitzakken tegen het rode vinyl. ‘Ik snak naar een drankje.’

Mallory, in gekreukte ziekenhuiskleren, net klaar na een nachtdienst op de Spoedeisende Hulp, snoof terwijl zij ook het zitje in kroop. ‘Het is acht uur in de ochtend.’

‘Hé, het is vast wel ergens happy hour.’ Deze schrandere opmerking kwam van hun derde musketier, Amy, die een zwart T-shirt, een zwart spijkerrokje met heel veel ritsen en kinky laarzen droeg. Het ruige geheel werd echter verzacht door het felroze EAT ME-schortje dat ze als serveerster verplicht was te dragen. ‘Dus je zegt het maar.’

‘Eigenlijk zat ik te denken aan warme chocolademelk,’ zei Grace, terwijl ze haar best deed om niet te gapen. Ze had slecht geslapen, omdat ze zich zorgen maakte over geld en over het betalen van haar rekeningen. En over de vraag of ze binnenkort nog een dak boven haar hoofd zou hebben...

‘Warme chocolademelk werkt ook,’ zei Amy. ‘Ik ben zo terug.’

Zoals ze had beloofd, stond ze al snel weer voor hen met een blad vol dampende chocolademelk en grote, luchtige chocolade-pannenkoeken. ‘Chocoholica aller landen, verenigt u.’

Vier maanden daarvoor was Grace uit New York vertrokken om bij een bank in Seattle te gaan werken, tot het moment waarop ze had ontdekt dat lief zijn voor de baas ook tot haar takenpakket

behoorde. Ze had het aanbod gelaten voor wat het was, was in haar auto gestapt en ze had zo ver gereden als ze kon op een tank benzine. Zo was ze in het kleine kustplaatsje Lucky Harbor in de staat Washington beland. Diezelfde avond was ze in dit eetcafé vast komen te zitten, tijdens een hevige sneeuwstorm, met twee volslagen vreemden. Mallory en Amy.

Zonder licht en ingesloten door een omgevallen boom die de uitgang versperde, hadden ze met zijn drieën een paar angstige uurtjes doorgebracht. Met het verorberen van een heel grote chocoladetaart hadden ze geprobeerd hun zenuwen tot bedaren te brengen. Sindsdien was het een gewoonte geworden om bij elkaar te komen met chocoladetaart – tot ze geheel per ongeluk het interieur van het café hadden verwoest bij een ongelukje met kaarsen, waar ze niet meer over wensten te praten. Jan, de eigenaresse van Eat Me, had geweigerd hun nog taart te geven, dus waren de Chocoholica overgestapt op brownies. Grace zat eraan te denken binnenkort op chocoladecupcakes over te gaan. Het was belangrijk om het juiste voedsel te hebben bij hun samenkomsten, aangezien het analyseren van hun levens – vooral hun gebrek aan een liefdesleven – heel hard werken was. Behalve dan dat Amy en Mallory tegenwoordig wél een liefdesleven hadden.

Alleen Grace niet.

Amy kwam weer terug bij hun tafeltje met boter en stroop. Ze maakte haar schort los, gooide het aan de kant en ging zitten, terwijl ze de stroop naar Grace toe schoof.

‘Ik hou van je,’ zei Grace gevoelvol, toen ze haar eerste hapje nam van de zalige heerlijkheid.

Er waren verder geen klanten om Amy’s pauze te onderbreken, dus ze hief haar volle en druipende vork naar Grace en tastte toe.

Mallory zat nog zorgvuldig boter op haar pannenkoeken te smeren. ‘Ga je nog vertellen wat er mis is, Grace?’

Grace was even stil, verbaasd dat Mallory haar had doorzien. 'Ik heb niet gezegd dat er iets mis was.'

'Je werkt een stapel van zes pannenkoeken weg alsof je leven ervan afhangt.'

'Omdat ze heerlijk zijn.' Bovendien was er niets aan de hand. Behalve dan...

Haar hele leven had ze zich een ongeluk gewerkt en in de malle-molen meegedraaid, een onbestemde toekomst tegemoet. Kort na haar geboorte was ze geadopteerd door een ruimtevaartdeskundige en een alom gerespecteerd onderzoeksbioloog, waarmee de kaders waren aangegeven. Ze kende haar rol. Ze moest iets bereiken, iets hoogs bovendien. 'Ik heb bij elke bank, investeringsmaatschappij en accountantskantoor tussen Seattle en San Francisco gesolliciteerd. Er is gewoon heel weinig.'

'Nergens beet?' vroeg Mallory meelevend. Ze stak haar hand uit naar de stroop en het zonlicht viel op haar verlovingsring.

Amy bedekte haar ogen. 'Jeetje, Mallory, zwaai niet zo met dat ding in het rond – je verblindt ons nog. Kon Ty er geen vinden die kleiner was dan deze waarmee je een klein derdewereldland kunt kopen? Of op zijn minst eentje die minder schittert?'

Mallory keek stralend naar de steen aan haar vinger, maar negeerde verder Amy's opmerking, niet van plan haar humeur te laten bederven. 'Nergens beet dus,' zei ze tegen Grace.

'Niks om over naar huis te schrijven. Alleen een paar mogelijke gesprekken volgende week, een in Seattle en een in Portland.' Beide banen waren niet bepaald wat Grace wilde, maar werk op haar niveau in de bankwereld was bijna onvindbaar. Hier zat ze dan, drieduizend kilometer van huis, gebukt onder de schuldenlast van haar studie en accountantsopleiding, omdat haar ouders altijd van de dop-je-eigen-boontjes-dat-vormt-je-karakter-soort waren geweest. Nog steeds was ze boos op zichzelf omdat ze op dat aanbod

in Seattle was ingegaan, maar ze had een goede, degelijke positie in het bedrijf gewild – niet een die ze in de Kamasutra kon vinden.

Inmiddels was het al zomer en ze was nog steeds in Lucky Harbor, rondkomend van wat ze verdiende met tijdelijke baantjes. Ze was aan haar laatste paar honderd dollar toe, en haar ouders dachten dat ze in Seattle zat met een goede baan. Grace had geprobeerd te leven naar de normen die golden voor een Brooks, maar daar was ze schromelijk in tekortgeschoten. In haar hart wist ze dat ze erbij hoorde, maar haar hoofd – het deel van haar dat snapte dat ze alleen op papier een Brooks was – wist dat ze daar nooit écht in was geslaagd.

‘Ik wil niet dat je weggaat uit Lucky Harbor,’ zei Mallory. ‘Maar een van die gesprekken gaat iets opleveren. Dat weet ik zeker.’

Grace wilde ook niet per se weg uit Lucky Harbor. In het kleine stadje had ze een warmer welkom gekregen dan waar dan ook, maar blijven was niet echt een optie. Haar grote carrière zou ze hier nooit kunnen opbouwen. ‘Ik hoop het.’ Ze prikte nog een panenkoek van de stapel en liet hem op haar bord vallen. ‘Ik vind het vreselijk om tegen mijn ouders te liegen, om hen niet ongerust te maken. Ik teer in op mijn schamele spaartegoed. Bovendien is het gewoon rot om in onzekerheid te zitten.’

‘Oké, maar dat is allemaal niet je echte probleem,’ zei Amy.

‘Nee?’ vroeg Grace. ‘Wat is dan mijn echte probleem?’

‘Dat je droog staat.’

Grace liet zich onderuitzakken toen de trieste waarheid hiervan tot haar doordrong. De situatie was natuurlijk nog erger door het feit dat Amy en Mallory allebei níét droog stonden. Verre van dat, zelfs.

‘Weet je nog van die sneeuwstorm?’ vroeg Mallory. ‘Toen we hier bijna waren doodgegaan?’

‘Klopt,’ zei Amy droogjes, ‘aan een overdosis chocoladetaart, waarschijnlijk.’

Mallory negeerde dit en wees met haar vork naar Grace. ‘Toen hebben we elkaar een belofte gedaan. Ik zei dat ik zou gaan leren om ook eens wat slechter te zijn. Amy wilde zelf gaan bepalen hoe ze moest leven in plaats van geleefd te worden. En jij, Miss Grace, ging meer dan alleen een nieuwe baan zoeken, weet je nog? Je zou stoppen met rondrennen en op zoek gaan naar wat geluk en plezier. De hoogste tijd, schat.’

‘Maar ik héb hier plezier.’ Tenminste, meer dan ze zichzelf ooit had toegestaan. ‘En waar het nu tijd voor is, is werk.’ Met een verlangende blik naar de laatste stapel pannenkoeken stond Grace op en veegde de kruimels van haar jurkje.

‘Wat doe je vandaag?’ vroeg Amy.

Toen Grace voor het eerst had beseft dat ze een baantje moest hebben óf moest stoppen met eten, was ze met opzet voor iets heel nieuws gegaan. Iets waarvoor ze geen tuttige kokerrok of pumps hoefde te dragen of vijftien uur per dag achter een computer hoefde te zitten. Als ze dan toch van het pad af was gedwaald en de weg een beetje kwijt was, kon ze er maar beter wat plezier aan beleven. ‘Ik moet bloemen bezorgen bij Mrs. Burland voor haar tachtigste verjaardag. Daarna sta ik model bij een tekenles in Lucilles galerie.’

‘Model bij een tekenles?’ vroeg Mallory. ‘Je bedoelt... naakt?’

‘Vandaag tekenen ze handen.’ Naakt was de les van morgen, en Grace hoopte vurig dat er iets tussen zou komen, zoals dat ze de loterij zou winnen. Of dat ze naar een andere planeet werd afgeschoten.

‘Als ik jouw lichaam had,’ zei Amy, ‘zou ik volledig naakt gaan. En daar heel veel geld voor vragen.’

‘Dat klinkt alsof je het over iets anders hebt dan model staan,’ zei Mallory droog.

Grace rolde met haar ogen en ging staan. Ze legde haar laatste kleingeld op tafel en liep weg om de bloemen te gaan bezorgen.

Toen ze nog bij de bank werkte, stond ze voor het krieken van de dag op, zat twee uur in de trein, bracht nog eens twaalf uur aan haar bureau door en was dan net op tijd thuis om haar bed weer in te kruipen.

Hier was alles helemaal anders. Ze zag hier daglicht, om maar iets te noemen.

Al kon ze zich Starbucks niet meer permitteren, in ieder geval had ze niet meer die steeds terugkerende nachtmerrie, waarin ze dreigde te stikken in een zee van penny's die ze een voor een had proberen te tellen.

Twee uur later had Grace net de laatste bloemen weggebracht, toen haar telefoon trilde. Ze herkende het nummer niet, maar ze nam toch op. 'Grace Brooks,' zei ze op haar meest professionele toon, alsof ze nog steeds de wereld in haar zak had. Oké, ze droeg geen designerkleding meer, maar haar trots was ze niet kwijt. Nog niet in ieder geval.

'Ik bel over je flyer,' zei een man. 'Ik heb iemand nodig om mijn hond uit te laten. Iemand die op tijd komt, verantwoordelijkheidsgevoel heeft en niet achterlijk is.'

Haar flyer? 'Om uw hond uit te laten?' herhaalde ze.

'Ja, en je moet vandaag beginnen.'

'Met vandaag... bedoelt u vandáág?' vroeg ze.

'Ja.'

Wie de man ook was, hij had een dijk van een stem, laag en een beetje hees, met een spoortje ongeduld erin. Hij had duidelijk het verkeerde nummer gekozen. Kennelijk was er in Lucky Harbor nóg iemand op zoek naar werk.

Grace beschouwde zichzelf als een goed mens. Ze had een sponsorkindje in Afrika en stopte haar wisselgeld in de goededoelenpotjes in de supermarkt. Eigenlijk was degene die de flyers had verspreid de persoon die dit telefoontje zou moeten krijgen. Maar

een hond uitlaten... Grace was prima in staat om een hond uit te laten. In stilte verontschuldigde ze zich voor het inpikken van het baantje en zei: 'Ik zou vandaag wel kunnen beginnen.'

'Op je flyer staan je kwalificaties, maar niet hoelang je dit al doet.'

Dat was jammer, want dat zou ze zelf ook best willen weten. Ze had nog nooit een hond gehad. Ruimtevaartdeskundigen en bekende biologen bleken niet echt veel tijd in hun leven te hebben voor bijkomstigheden zoals honden. Of kinderen...

Eigenlijk had ze niet eens een goudvis gehad in haar jeugd, maar kom op, hoe moeilijk kon het zijn? Het ding een riem omdoen en lopen, toch? 'Honden uitlaten is een beetje nieuw voor mij,' gaf ze toe.

'Een beetje nieuw? Of heel erg nieuw?'

'Heel erg.'

Het bleef even stil, alsof hij overwoog om op te hangen. Grace haastte zich de stilte te verbreken. 'Maar ik ben heel ijverig!' zei ze snel. 'Ik maak altijd af waar ik aan begin.' Totdat haar was gevraagd hoe ze het zou vinden om te pijpen in de lunchpauze... 'En ik ben volkomen betrouwbaar.'

'De hond is eigenlijk nog maar een puppy,' zei de man. 'Hij is net bij ons. Nog niet helemaal getraind.'

'Geen probleem,' zei ze en kruiste haar vingers in de hoop dat het waar was. Puppy's vond ze wel leuk. In ieder geval het idee van een puppy.

'Ik ben vanmorgen al vroeg naar mijn werk gegaan en kom vanavond pas laat thuis. De hond moet er tegen lunchtijd even uit.'

Ja, hij had echt een prachtige stem. Laag en gebiedend, waardoor ze in de houding zou willen springen en salueren, maar ook... sexy. Terwijl ze zich afvroeg of de rest van deze man bij zijn stem paste, sprak ze af om over een paar uur naar zijn huis te gaan,

waar iemand zou zijn om haar binnen te laten. Haar vergoeding van veertig dollar zou op de eettafel liggen.

Veertig dollar in contanten om een puppy uit te laten... Bingo!

Grace vroeg niet waarom degene die de deur zou opendoen niet met de puppy kon lopen. Ze wilde niet dat haar nieuwe werkgever zich weer bedacht, vanwege die, hallo zeg, véértig dollar. Daar kon ze een week van eten als ze zuinig aan deed.

Op het juiste tijdstip verscheen ze bij het adres dat hij had gegeven en haalde diep adem. Ze had de naam van de man niet gevraagd, maar hij woonde in een erg dure buurt, aan de noordkant van het stadje waar het rotsachtige strand zich eindeloos uitstrekte, als op een ansichtkaart van de Pacific Northwest. Zover het oog reikte, lagen de donkergroene kliffen en rotsformaties opgestapeld als cadeaus uit de hemel. Zover háár oog reikte dan, wat niet eens zo ver was, omdat ze eigenlijk een bril nodig had. Maar daarvoor moest ze eerst een goede baan hebben.

Het huis stond tegenover het strand. Het was gebouwd met ongelijke ruwe natuurstenen en veel glas en het was prachtig, al vond ze het vreemd dat het maar één laag had, terwijl de omringende huizen twee of drie verdiepingen hoog waren. Wat nog vreemder was, was de helling naast de voordeurtreden. Een helling voor een rolstoel. Grace klopte aan, maar toen viel haar oog op het briefje dat op de glazen deur geplakt zat.

Beste hondenoppas,

Ik heb de deur voor u opengelaten. Ga alstublieft zelf naar binnen. O, en als u dit briefje zou kunnen weggoeien en mijn broer niet wilt laten weten dat ik het huis niet heb afgesloten, zou dat heel fijn zijn, bedankt. Steel niks.

Anna

Grace stond besluiteloos op haar onderlip te bijten. Ze had hier echt niet goed bij nagedacht. Eigenlijk had ze helemaal niet verder gedacht dan: makkelijk baantje. Maar goed, ze was toch altijd scherp in noodsituaties en ze kon toch altijd alles aan?

Maar het huis van een volkomen vreemde binnenlopen, leek haar toch wel problematisch, als het al niet ronduit gevaarlijk was. Wat als een nieuwsgierige buurman haar zag en de politie belde? Ze bekeek zichzelf in de glazen deur. Bevrijd van haar plicht om nette kantoorkleding te dragen, had ze een zomerjurkje aangetrokken met goedkope enkellaarsjes en kanten sokjes. Zo leek ze niet echt een professional uit de financiële wereld, maar hopelijk ook geen inbrekerstype...

Trouwens, wat als dit een valstrik was? Wat als hier iemand met slechte bedoelingen woonde, iemand die hongerige, licht wanhopige, onnadenkende vrouwen naar binnen lokte om gruwelijke dingen met hen te doen? Oké, misschien had ze iets te veel nachtelijke afleveringen van *Criminal Minds* gezien, maar het zou heel goed kunnen.

Vanuit de diepten van het huis klonk ineens een vrolijk, schel blafje. Daarna nog één, dat leek te zeggen: 'Schiet op, dame. Ik moet heel nodig plassen!'

Ach, wat kon het ook schelen. Wie A zegt, moet ook B zeggen... Grace deed de voordeur open en tuurde naar binnen.

De woonkamer was net zo adembenemend als de buitenkant van het huis. Grote open ruimtes, uitgevoerd in donker mannelijk hout en gedekte kleuren. Een paar robuuste meubels op een prachtige hardhouten vloer. Een complete wand van glas, die uitzicht bood op de nazomerse lucht en de Stille Oceaan.

Toen Grace naar binnen stapte, werd het blaffen al luider en klonk er ook een hoopvol gejang in door. Ze liep op het geluid af naar een enorme, hypermoderne keuken, die haar deed wensen dat ze meer kon klaarmaken dan soep en tosti's alleen. Voorbij de

keuken bevond zich een wasruimte, waarvan de doorgang was afgesloten met een kinderhekje.

Aan de andere kant van het hekje stond een biggetje, een biggetje dat blafte.

Oké, geen biggetje dan, maar zo'n hond waarvan de snuit in elkaar gedrukt lijkt te zijn. Zijn kleine lijfje was grotendeels geelbruin van kleur, zijn snuit zwart met vreemd uitpuilende ogen en een tong die scheef uit zijn bek hing. Hij leek wel een tekenfilmfiguur zoals hij opgewonden rondrende en voor haar danste in een poging om indruk te maken en vanwege zijn charmes te worden vrijgelaten.

'Hoi,' zei ze tegen hem. Of tegen háár? Dat was moeilijk te zeggen, aangezien de edele delen zo laag hingen dat ze net als de buik over de grond sleepten.

Het geval hijgde en kefte van uitzinnige vreugde, rolde om en om als een worstenbroodje en sprong op en neer als een stuitbal.

'Dat is toch helemaal niet nodig,' zei Grace en ze opende het hekje.

Dat was dus vergissing nummer één.

Het hondje/biggetje/buitenaards wezen schoot met een ongehooflijke snelheid langs haar heen en stoof meteen de keuken uit, zodat hij uit het zicht verdween.

'Hé!' riep ze. 'Rustig jij.'

Dat werd hij echter niet en wauw, wat konden die korte pootjes rennen. Het beestje snoof van pure opwindning, terwijl hij probeerde te ontsnappen, en Grace moest haar biggetjestheorie nu wel herzien. Het geslachtsmysterie was ook opgelost. Van achteren ving ze een glimp op van bungelende delen.

Het beest – hij dus – rende enthousiast blaffend rondjes om de bank. Ze ging hem achterna en vroeg zich af hoe het mogelijk was dat zij, met alle titels die ze had behaald, er niet aan had gedacht

om de naam van die verdraaide hond te vragen. 'Hé!' riep ze. 'Jij daar. We gaan uit.'

De puppy schoot als een bliksemflits langs haar heen.

Verdorie. Hijgend veranderde ze van richting en ging achter hem aan naar de keuken, waar hij een denkbeeldige vijand op de hielen zat rond de schitterende, donkerhouten keukentafel, waar inderdaad twee biljetten van twintig dollar op lagen.

Het begon haar te dagen waarom het baantje zo goed betaald werd.

Ze liep terug naar de bijkeuken en vond een hondenriem aan de deurknop boven het hekje. Perfect. De riem was mannelijk blauw en op het naamplaatje stond TANK. Grace moest hardop lachen en ging op zoek naar Tank.

Tank bleek zijn overvloedige energie te hebben verbruikt en stond hijgend rechtop tegen de voordeur.

'Brave jongen,' kirkte Grace en ze liep met de riem naar hem toe. 'Wat een brave jongen.'

Het leek wel of hij naar haar lachte.

'Ach kijk nou, zie je wel?' zei ze tegen zichzelf. Vergeleken met rekeninganalyses en naakt poseren was dit baantje een fluitje van een cent. Ze stond nog steeds te bedenken hoe goed ze eraan had gedaan om dit werk aan te nemen, toen Tank midden op de vloer van de hal in elkaar dook, hurkte en...

'Nee!' riep ze. 'O, nee, niet binnen!' Ze morrelde aan de voordeur, waar Tank zo van schrok dat hij halverwege stopte met poepen. Hij liep een eindje bij de deur vandaan en hurkte opnieuw. Deze keer was hij sneller. Grace stond nog met haar mond open van schrik en ontzetting, terwijl kleine Tank een sierlijk stapje zette bij zijn tweede meesterwerk vandaan, als een matador met zijn korte achterpootjes over het hout klauwde en vervolgens, met zijn bovenmaatse kop geheven, majesteitelijk de voordeur uit trippelde.

Grace strompelde achter hem aan, met tranende ogen door de ongenadige stank. ‘Tank! Tank, wacht!’

Tank wachtte niet. Kennelijk voelde hij zich kilo’s lichter en hij stooft de voortuin en de straat uit. Op zijn kleine pootjes rende hij het strand op met de snelheid van een gazelle. Hij vloog bijna over het zand, recht op het water af.

‘O, god,’ riep ze uit. ‘Nee, Tank, néé!’

Maar Tank was al in de eerste golf gedoken en verdween uit het zicht.

Grace trok haar tas van haar schouder en liet hem in het zand vallen. ‘Tánk!’

Ze rende naar het water toe en liep erin. Een golf sloeg tegen haar heup en duwde haar terug, terwijl ze wanhopig rondkeek naar een dobberend hondenkopje.

Niks. Het beestje was compleet verdwenen, nadat hij recht voor haar ogen zelfmoord had gepleegd.

De volgende golf sloeg tegen haar borst. Weer wankelde ze achteruit en snakte naar adem, terwijl ze nog steeds wanhopig naar het zwarte kopje zocht.

Golf nummer drie ging helemaal over haar heen. Proestend kwam ze boven, schudde haar hoofd om weer helder te worden en dook onder het oppervlak om de puppy te vinden.

Niks.

Uiteindelijk moest ze het water wel uitgaan en haar nederlaag toegeven. Ze trok haar telefoon uit haar tas en vloekte omdat hij was uitgegaan. Waarschijnlijk omdat ze hem steeds liet vallen. Of omdat ze hem op het rotsachtige strand had gegooid om naar verdrinkende puppy’s te zoeken.

Ze zette de telefoon weer aan, beet hard in haar onderlip en belde toen naar de man die erop vertrouwd had dat ze ‘op tijd kwam, verantwoordelijkheidsgevoel had en niet achterlijk was’.

Met bonzend hart en dichtgeknepen keel wachtte ze tot hij op zou nemen.

‘Dokter Scott,’ zei een lage, mannelijke stem.

Dokter Scott. Dokter Scott?

‘Hallo?’ zei hij. ‘Is daar iemand?’

O, god. Dit was foute boel. Ze kende hem namelijk.

Nou ja, niet echt. Ze had hem weleens gezien, omdat hij bevriend was met de vriendjes van Amy en Mallory. Dokter Joshua Scott was vierendertig – dat wist ze omdat Mallory hem vorige maand op zijn verjaardag vierendertig chocoladecupcakes had gegeven, een grap omdat hij een enorme gezondheidsfreak was. Hij was een grote kerel, eerder voor American football in de wieg gelegd dan voor de Spoedeisende Hulp, maar toch had hij voor het laatste gekozen. Zelfs in gekreukte operatiekleden na een lange dag werken, met zijn donkere haar in de war en zijn nog donkerder ogen getekend door vermoeidheid, was hij nog steeds verschrikkelijk sexy. De enkele keer dat hun blikken elkaar hadden gekruist, had de lucht gevonkt, geknetterd en geknald met een spanning die ze al veel te lang niet bij een man had gevoeld.

En zij had zojuist zijn puppy vermoord.

‘Eh... hallo,’ zei ze. ‘Met Grace Brooks. Uw... hondenuitlater.’ Ze hield een wanhopige snik in en dwong zichzelf om verder te gaan en alles te vertellen. ‘Ik denk dat ik zojuist uw puppy ben kwijtgeraakt.’

Even was er een stomverbaasde stilte.

‘Het spijt me zo,’ fluisterde ze.

Nog steeds stilte.

Ze liet zich op haar knikkende knieën in het zand vallen en veegde met trillende vingers haar natte haar uit haar gezicht. ‘Dokter Scott? Hoort u mij?’

‘Ja.’

Ze wachtte op een reactie en klemde de telefoon wanhopig vast.
'Je dént dat je Tank bent kwijtgeraakt,' herhaalde hij.
'Ja,' zei ze zacht. Ze haatte zichzelf.
'Je weet het zeker.'
Grace keek het strand rond. Het lege strand. 'Ja.'
'Nou, dan ben ik je een dikke zoen verschuldigd.'
Grace haalde de telefoon van haar oor en staarde ernaar. Daarna deed ze hem weer terug aan haar oor. 'Nee,' zei ze, hoofdschuddend alsof hij haar zou kunnen zien. 'U begrijpt het niet. Ik ben Tank kwijtgeraakt. In het water.'
Hij mompelde iets waarvan ze zou zweren dat het klonk als 'te mooi om waar te zijn.'
'Wat zei u?' vroeg ze.
'Niks. Ik ben er over twee minuten. Ik heb even pauze en zou net naar huis gaan om te zien of je was komen opdagen.'
'Natuurlijk ben ik komen opdagen –'
Maar hij had al opgehangen.
'Waarom zou ik niet zijn komen opdagen?' vroeg ze aan niemand in het bijzonder. Ze liet de telefoon weer in haar tas vallen en stond op. Twee minuten. Twee minuten had ze om Tank te vinden.